

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/316/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315209132
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1315209132.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a JUDr. Romana Majerského, v právnom spore žalobcu: F. V. Š., Z. XX.XX.XXXX, B. Z.O. H. Č. XX, B., proti žalovanému: E. A., Z. XX.XX.XXXX, K. B. G. Č. XX, B., o zaplatenie 58,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 19C/322/2015 - 40 zo dňa 01.06.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O náhrade trov celého konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

odôvodnenie:

1.

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a nepriznal žalovanému náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanovením § 120 ods. 1 O.s.p. a vecne tým, že žalobca sa v konaní domáhal plnenia - nájomného zo zmluvy o prenájme motorového vozidla, pričom nepreukázal právny nárok (vlastnícke právo) k predmetu nájmu, nakoľko v konaní predložil súdu iba zmluvu zo dňa 01.10.2014, avšak nepreukázal základ právneho nároku, a to vlastníctvo k predmetnému motorovému vozidlu, a teda oprávnenie takúto zmluvu vôbec v rozhodnom čase uzavrieť, či už osvedčením o motorovom vozidle alebo ako vyplýva zo samotnej zmluvy dedičským rozhodnutím po pôvodnom vlastníkovi motorového vozidla D. V. Š., Z. XX.XX.XXXX, I. XX.XX.XXXX, naposledy bytom Š. C. Č. XX, X. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil, že žalobca sa výlučne sám domáhal celého plnenia vyplývajúceho zo zmluvy o prenájme motorového vozidla zo dňa 01.10.2014 napriek tomu, že účastníkom na strane prenajímateľa, a teda oprávneného zo zmluvy, bola aj ďalšia osoba, ktorej prináleží plnenie z tejto zmluvy, a to F. F. Š. s tým, že žalobca podľa svojho žalobného návrhu uzatváral zmluvu zo dňa 01.10.2014 aj za túto osobu na základe plnej moci, ktorú však súdu nepredložil. Súd prvej inštancie preto nevyhovel návrhu žalobcu z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal z dôvodu, že žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil riadnym návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p., resp. mu v konaní trovy nevznikli.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca riadne a včas odvolanie a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že jeho žalobe sa v celom rozsahu vyhovie a uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že súd prvej inštancie porušil princíp rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces, keďže žalovaný nárok žalobcu vôbec nespochybňoval, fakticky ho svojou nečinnosťou uznal a napriek tomu súd sám iniciatívne vznášal skutkové a právne námietky voči nároku žalobcu, tvrdil, že dôkazy k otázke vlastníctva vozidla boli pre jeho rozhodnutie nevyhnutné,

no napriek tomu ich však v zmysle zásady materiálnej pravdy podľa § 120 ods. 1 O.s.p. nevykonali, ale žalobu zamietol, a to ešte aj bez pojednávania. Odvolateľ zastával názor, že nájomná zmluva postačovala na rozhodnutie súdu rozsudkom, keďže žiadna skutočnosť a ani žalovaný nespochybňovali nárok žalobcu z tejto zmluvy s tým, že osvedčenie o dedičstve žalobca vzhľadom na dôkaznú nadbytočnosť nepredložil zámerne, pretože nepovažoval za rozumné dávať podvodníkovi k dispozícii údaje o celom dedičstve a s tým, že by bolo absurdné, keby žalovaný prevzal od žalobcu vozidlo do užívania a v súdnom spore o zaplatenie nájomného by sa zrazu začal brániť absenciou oprávnenia žalobcu prenajať mu vozidlo. Odvolateľ ďalej namietol, že nepredloženie písomného plnomocenstva udeleného žalobcovi druhým z dedičov nezakladalo pochybnosť o oprávnení žalobcu uzavrieť nájomnú zmluvu, pretože nájomná zmluva nemá obligatórne písomnú formu, a preto podľa ust. § 31 ods. 4 OZ postačuje aj plnomocenstvo v ústnej forme. Mal za to, že bol oprávnený domáhať sa sám celého plnenia z nájomnej zmluvy podľa ust. § 139 ods. 1 v spojení s ust. § 513 OZ per analogiam. Vo vzťahu k dokazovaniu odvolateľ namietol, že súd síce môže v drobných sporoch rozhodovať bez pojednávania, to však neznamená, že pojednávanie nemôže nariadiť, pričom konal v rozpore s povinnosťou postupovať tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov a výchova na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb v zmysle ust. § 1 O.s.p., keď dospel k záveru, že chýbajúce dôkazy je nevyhnutné vykonať a napriek tomu rozhodol bez ich vykonania. Odvolateľ poukazuje na dôvodovú správu, ktorou bol zavedený inštitút drobných sporov uviedol, že súd zjavne považoval za potrebné nariadiť pojednávanie, keďže nárok nemal za dostatočne preukázaný a nemal skutkový stav za dostatočne zistený z listinných dôkazov, avšak pojednávanie nenariadil, aby žalobcovi nedal možnosť predložiť dôkazy. Vzhľadom na uvedené odvolateľ zastával názor, že v režime C.s.p. by zamietnutie žaloby bez pojednávania z dôvodu názoru súdu o nedostatočnom preukázaní skutkového stavu nikdy nemohlo nastať, keďže ust. § 177 ods. 2 písm. a) C.s.p. umožňuje rozhodnúť drobný spor bez pojednávania iba v prípade skutkovej nespornosti veci, a teda žalobca by sa nikdy nedostal do situácie, že by v odvolacom konaní musel svoje skutkové tvrdenia preukazovať ďalšími dôkazmi. Odvolateľ na podporu jeho možnosti predkladať dôkazy aj v odvolacom konaní uviedol, že nebol poučený tak, ako to ukladá ust. § 120 ods. 4 O.s.p., a preto v zmysle § 205a ods. 1 písm. c) O.s.p. môže dôkazy predkladať aj v odvolacom konaní a k svojmu odvolaniu priložil osvedčenie o dedičstve, vydané notárom ako súdnym komisárom P. F. O. Q. V. E., sp. zn. 16D 138/2014 zo dňa 27.11.2014 a splnomocnenie zo dňa 30.09.2014.

3.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril, nakoľko súdu prvej inštancie postupom podľa § 373 ods. 3 Civilného sporového poriadku (C.s.p.) sa nepodarilo doručiť na adresu trvalého ani prechodného pobytu žalovaného výzvu na vyjadrenie sa k odvolaniu žalobcu, preto uplatnil fikciu doručenia podľa § 111 ods. 3 C.s.p. a dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu (dňom 10.10.2016) možno považovať písomnosť za doručenie. Súd prvej inštancie už na začiatku konania (za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku) urobil všetky úkony potrebné na zistenie skutočného pobytu žalovaného a ustanovil mu opatrovníka, ktorý inštitút však C.s.p. už nepozná, a preto s ním súd nemôže ďalej konať.

4.

Odvolací súd preskúmal spor, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., tento prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

5.

Žalobca sa návrhom podaným na súd prvej inštancie dňa 27.04.2015 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 58,- Eur s príslušenstvom titulom nezaplatenia nájomného vyplývajúceho zo zmluvy o prenájme motorového vozidla uzatvorenej dňa 01.10.2014 medzi žalobcom a F. F. Š. ako prenajímateľmi a žalovaným ako nájomcom, ktorej predmetom bol prenájom vozidla Š. G., M.: E. za nájomné vo výške 22,- Eur denne za každý aj začatý deň od prevzatia vozidla nájomcom do jeho odovzdania prenajímateľom. Žalobca svoje tvrdenia uvedené v žalobnom návrhu podporil dôkazne zmluvou o prenájme motorového vozidla zo dňa 01.10.2014, ktorá tvorí prílohu jeho návrhu.

6.

Vzhľadom na to, že posudzovaný spor bol za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) drobným sporom, súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania v súlade s ust. § 115a ods. 1, 2 a § 156 ods. 3 O.s.p., ktorým nevyhovel žalobcovi z dôvodu, že v konaní neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal vlastníctvo k predmetnému motorovému vozidlu, a teda nepreukázal oprávnenie zmluvu o prenájme uzavrieť. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobcom predloženú zmluvu o prenájme motorového vozidla súd nepovažoval za dostatočný dôkaz ním uplatneného nároku s tým, že dôkazná povinnosť je povinnosť účastníka označiť dôkazné prostriedky k preukázaniu tvrdených skutočností. V tejto súvislosti odvolací súd však považuje za potrebné uviesť, že rozsah dôkaznej povinnosti zodpovedá rozsahu povinnosti tvrdenia. Ak teda strana sporu tvrdí určité skutočnosti, ktoré považuje za rozhodujúce pre opísanie skutkového stavu veci, musí svoje tvrdené skutočnosti podložiť dôkazmi, ktoré hodnovernosť týchto tvrdení preukazujú. V posudzovanom návrhu žalobca uviedol právny titul (zmluvu o prenájme zo dňa 01.10.2014), na základe ktorého v dôsledku porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného platiť nájomné si uplatnil svoj nárok, pričom predmetnú zmluvu o prenájme priložil k svojmu žalobnému návrhu. Žalobca vo svojom návrhu nepoukazoval na skutočnosti týkajúce sa spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetu nájmu (k motorovému vozidlu), a preto nemal dôvod preukazovať svoje vlastnícke právo listinnými dôkazmi, keď určenia vlastníckeho práva sa jednak nedomáhal v konaní pred súdom prvej inštancie, a zároveň povinnosť žalobcu preukázať jeho vlastnícke právo k predmetu nájmu by zodpovedala situácii, ak by sa okolnosťami súvisiacimi s nadobudnutím vlastníckeho práva on sám v žalobnom návrhu zaoberal.

7.

Podľa § 132 ods. 1 C.s.p., v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Z citovaného ustanovenia, ktoré upravuje náležitosti žaloby, totiž vyplýva vzájomná väzba medzi opísanými rozhodujúcimi skutočnosťami a označením dôkazov na ich preukázanie. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k názoru, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil pomer medzi žalobcom opísanými skutočnosťami a jeho dôkaznou povinnosťou, a teda nesprávne interpretoval právny inštitút dôkazného bremena na daný prípad.

8.

So zreteľom na úvahy, ktorými sa súd prvej inštancie riadil pri posudzovaní návrhu žalobcu, tento mohol dospieť k názoru, že návrh žalobcu nespĺňa zákonné náležitosti a z dôvodu formálneho nedostatku podania mohol vyzvať žalobcu na doplnenie jeho návrhu pod hrozbou jeho odmietnutia; avšak vzhľadom na to, že v odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal z inštitútu dôkazného bremena, je zrejmé, že súd prvej inštancie považoval návrh za úplný, ale nepovažoval skutkový stav za dostatočne zistený na základe listinných dôkazov predložených žalobcom, a preto odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie mal v spore nariadiť pojednávanie a v rámci dokazovania uložiť žalobcovi povinnosť predložiť dôkaz aj o tých skutočnostiach (existencia vlastníckeho práva, plná moc udelená F. F. Š.), ktoré súd považoval za podstatné a rozhodujúce pre priznanie jeho nároku. Žalobca teda vo svojom odvolaní správne a náležite poukázal na ust. § 120 ods. 1 O.s.p., účinné v rozhodnom čase, podľa ktorého súd mohol výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

9.

Podľa § 177 ods. 2 C.s.p., pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak

- a) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2 000 eur,
- b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo
- c) to ustanovuje tento zákon.

Podľa § 115a ods. 2 O.s.p. (účinného do 30.06.2016), pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch. Z ustanovenia § 115a ods. 2 O.s.p. nevyplývala súdu povinnosť bezvýhradne rozhodnúť drobný spor bez nariadenia pojednávania, nakoľko táto právna norma ustanovuje, že pojednávanie v drobných sporoch nie je potrebné nariaďovať. Preto je zrejmé, že ak súd prvej inštancie nemal dostatočne preukázaný skutkový stav veci, nemohol spoľahlivo dospieť k záveru, že v danom drobnom spore nie je potrebné nariadiť pojednávanie, a teda ust. § 115a ods. 2 O.s.p. nesprávne

aplikoval, keď iba formálne vychádzal z povahy sporu (drobný spor), ale nezohľadnil potrebnosť pojednávania vo vzťahu k okolnostiam posudzovaného sporu. Obdobná právna úprava vyplýva aj z ustanovenia § 177 ods. 2 C.s.p., ktoré vymedzuje podmienky, za ktorých nie je potrebné pojednávanie nariadovať, a nie podmienky, za ktorých splnenia súd pojednávanie kategoricky nenariadi.

10.

Súd prvej inštancie svojím postupom znemožnil žalobcovi uplatňovať jeho procesné práva predložením dôkazov, ktorých vykonanie súd považoval za nevyhnutné, keď konštatoval neunesenie dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k skutočnostiam, ktoré žalobca vo svojom návrhu ani neuvádzal a nenariadil pojednávanie za účelom preukázania skutočností, ktoré vytýkal žalobcovi na ťarchu jeho dôkaznej povinnosti, čím porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

11.

Je správna aj odvolacia námietka žalobcu, že nebol súdom prvej inštancie riadne poučený o svojich procesných právach a povinnostiach podľa § 120 ods. 4 O.s.p., nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie v rozpore s týmto ustanovením doručoval poučenie iba žalovanému, a preto žalobca dôvodne namietal, že dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, môže predkladať aj v odvolacom konaní.

12.

Vzhľadom na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý spočíval okrem iného aj v opomenutí poučiť žalobcu o koncentračnej zásade vo vzťahu k jeho dôkaznej povinnosti, je potrebné považovať dôkazy žalobcu, ktoré predložil v odvolacom konaní, za riadne a včas predložené, nakoľko nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie nemôže byť na ujmu strany sporu. Vychádzajúc z aktuálnej procesnej úpravy (§ 185 ods. 1 C.s.p.) je nutné tieto dôkazy považovať za žalobcom navrhnuté.

13.

Odvolací súd však najmä poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie aplikoval ust. § 115a ods. 2 O.s.p. neadekvátne k okolnostiam, za ktorých dospel k rozhodnutiu zamietnuť žalobu. Súd prvej inštancie vo veci nevykonával dokazovanie, keďže rozhodol o veci bez pojednávania, hoci odôvodnenie svojho rozhodnutia založil na neunesení dôkazného bremena žalobcu a inštitút dôkaznej povinnosti interpretoval neprimerane k žalobcom tvrdeným skutočnostiam.

14.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 C.s.p., v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o veci v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 C.s.p.), a teda prejednať spor s nariadením pojednávania za poskytnutia možnosti stranám na riadne uplatnenie ich prostriedkov procesnej obrany a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne, dostatočne presvedčivo a logicky odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 C.s.p.

15.

V novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov celého konania podľa § 396 ods. 3 C.s.p.

16.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).